

проблем, забезпечивши тим самим становлення України як незалежної, демократичної, соціальної та правової держави.

Література

1. Кануннікова О.Р. Проблеми правового виховання молоді / О.Р. Кануннікова, О.Ю. Панфілов // Вісник Національного університету «Юридична академія України імені Ярослава Мудрого». – 2012.
2. Ортинський В.Л. Основи права: підручник / В.Л. Ортинський. – Львів : Оріяна-Нова, 2005.
3. Правове виховання студентської молоді як нагальна проблема [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://putped.edu.ua/koledzh/vikhovna-roboota/vikhovni-godini/725-pravove-vikhovannya-studentskoji-molodi-yak-nagalna-problema.html>.
4. Працевлаштування молоді в Україні: правові проблеми [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://semperlegal.com/uk/pratsevlashtuvannya-molodi-v-ukrayini>.

УДК 340.116 (477) (043.2)

Шерстобоев С.О., студент,
Навчально-науковий юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Макеєва О.М., к.ю.н.

МІСЦЕ НОРМАТИВНО-ПРАВОВИХ АКТІВ У ПРАВОВІЙ СИСТЕМІ УКРАЇНИ

Актуальність дослідження зумовлена процесами реформування державних та недержавних інститутів сучасного українського суспільства, які охоплені нормативно-правовим регулюванням. Серед проблем соціально-економічного, політичного, національно-державного і правового розвитку сучасного суспільства першочергове значення набувають питання створення ринкової економіки, формування соціальної, правової держави. Значна роль у їх вирішенні належить чинному законодавству, оскільки воно відображає втілення різних рівнів правового регулювання суспільних відносин.

Зазначену проблематику досліджували багато українських та зарубіжних вчених, зокрема: С. С. Алексєєв, О. М. Бандурка, Л. М. Горбунова, Н. Г. Горшков, Б. В. Дрейшев, Г. І. Дутка, Д. А. Керімов, А. М. Колодій, В. В. Копейчиков, В. С. Нерсєсянц, А. С. Піголкін, О. Ф. Скакун, Ю. О. Тихомиров.

В сучасному світі без нормативно-правових актів (далі – НПА) не може існувати жодна правова система розвинутих країн. У правовій системі України НПА посідають особливе місце, адже є основним

джерелом права. Вітчизняна правова система має багату історичну традицію розробки законодавства ще з часів створення «Руської Правди» Ярослава Мудрого. Як відомо, нормативно-правовий акт – це офіційний письмовий документ, рішення уповноваженого суб'єкта права, який прийнятий уповноваженими органами у встановленій законодавством формі, що регулює суспільні відносини за допомогою встановлення, зміни, або скасування, правових норм, а також визначення на основі цих норм прав і обов'язків учасників конкретних правовідносин, а також міри відповідальності осіб за скоєне ними порушення права.

М.І. Козюбра зазначає, що поміж інших джерел права нормативно-правовий акт вирізняється: загальною нормативністю, яка полягає у формулюванні таким актом загальних правил поведінки (норм), розрахованих на багаторазове застосування необмеженим колом осіб; владно-розпорядчим характером, який виявляється, по-перше, у тому, що в більшості випадків правила поведінки (норми) формулюються спеціально уповноваженим суб'єктом поза волею суб'єктів, які будуть їх використовувати, а по-друге, у тому, що норми, які містяться в акті, мають загальнообов'язковий характер [1, с.154].

Нормативно-правовий акт виконує наступні функції: функцію юридичного джерела права і функцію форми права, тобто НПА є способом вираження й існування норм права. За юридичною субординацією: НПА є нормативними, що регулюють певну сферу суспільних відносин, а також є загальнообов'язковими; ненормативні або індивідуальні, що породжують права і обов'язки лише у тих конкретних суб'єктів, яким вони адресовані, у конкретному випадку; інтерпретаційні, які мають допоміжний характер.

Розглядаючи правову систему України, можна сказати, що це - цілісна, структурно впорядкована за допомогою джерел права (якими й є НПА) та інших засобів стійка взаємодія суб'єктів національного права, що забезпечує досягнення належного правопорядку як необхідної умови функціонування та розвитку української держави.

Правова система здійснює нормативно-правовий вплив на суспільні відносини. Вона відображає баланс інтересів різних соціальних груп, класів суспільства. Ці інтереси отримують відображення в праві, законах та інших частинах системи у вигляді державної волі. Національна правова система характеризується активним прийняттям нормативно-правових актів різної юридичної сили, хоча науковці вже більше ніж десять років говорять про те, що кількістю нормативно-правового матеріалу не можна замінити його якість [2, с.128].

Особливістю НПА вітчизняного законодавства є те, що вони вдосконалюються шляхом імплементації норм України до загальноєвропейських правових норм, а також обов'язкового забезпечення прав та свобод людини відповідно до стандартів міжнародного

законодавства та ЄС. Зазначені завдання вирішуються Верховною Радою України у тісній взаємодії з експертами представництв міжнародних організації та консультативних місій, що акредитовані в Україні (ООН, НАТО, ЄС). Так, суттєвий вплив на процес реформування НПА в Україні має Європейська комісія «За демократію через право» (Венеційська Комісія), яка є дорадчим органом Ради Європи, уважно слідкує за змістом проектів НПА в Україні та неодноразово надавала критичні висновки стосовно них.

На підставі проведеного дослідження можна зробити висновок, що, незважаючи на багатовікову власну традицію створення НПА в Україні у межах романо-германської правової системи, зараз законодавство осучаснюється та удосконалюється, нормативно-правові акти повинні виконувати основне своє призначення – регулювати суспільні відносини, що забезпечується узгодженістю, взаємозалежністю та внутрішньою відповідністю в системі НПА, що включає акти різної юридичної сили й різних суб'єктів правотворчості.

Література

1. Загальна теорія права: Підручник / За заг. ред. М.І. Козюбри. – К.: Ваїте, 2015. – 392 с.
2. Андрусів Л. Теоретико-правові засади нормативно-правових актів / Л. Андрусів // Підприємництво, господарство і право. – 2017. – № 4. – С. 128-131.